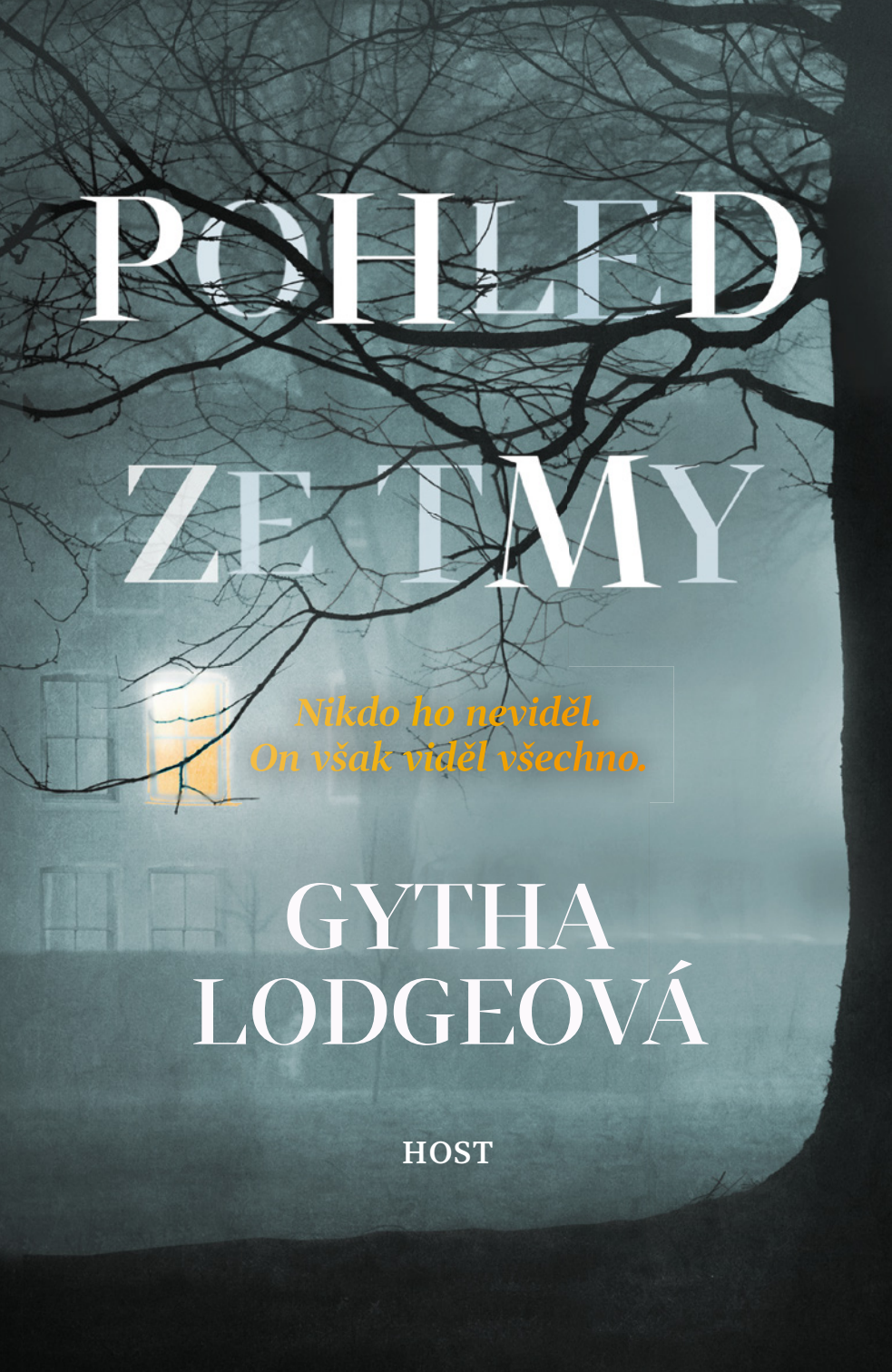

POHLED ZE TMY

*Nikdo ho neviděl.
On však viděl všechno.*

GYTHA
LODGEOVÁ

HOST

POHLED ZE TMY

GYTHA LODGEOVÁ

PŘELOŽILA JOHANA TKÁČOVÁ

BRNO 2022

Watching from the Dark © Gytha Lodge, 2020

Original English language edition

first published by Penguin Books Ltd, London

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Cover design by Jon Kennedy / MJ

Cover image © Lee Avison / Trevillion Images

Translation © Johana Tkáčová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0853-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0854-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0855-6 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji dvěma Paulům.

Panu Paulu Brookeovi, nadšenému a inspirativnímu učiteli angličtiny. Tolika studentům jste pomohl k lásce ke knihám a z mnoha z nich jste udělal spisovatele. Grazie.

A doktoru Paulu Worthovi, přezdívanému *sexy neurolog*. Jsem nesmírně vděčná, že mám v týmu tak neúnavně podporujícího, chytrého, laskavého a bláznivého člověka. Díky.

Prolog

Někde v domě se ozvalo cvaknutí a on ztuhl a s bušícím srdcem pohlédl na zavřené dveře. Bylo to od vchodu? Vešel někdo dovnitř?

Aidan natočil hlavu a čekal, jestli uslyší ještě něco. Krok. Šustivý pohyb.

Ale neslyšel nic. Byly to jen běžné zvuky domu, někde něco zapraskalo.

Pokusil se ze sebe trochu toho napětí vydechnout. Na tuhle chvíli se těšil celý týden. Výjimečně měl volno, nic ho neomezovalo a představoval si, že celý večer stráví se Zoe. Tak to ale samozřejmě nedopadlo. Má sice volno, ale Zoe měla svoje plány. Opět musí čekat na jedenáctou. Klasický otravný čtvrtek.

Místo aby se uvelebil na pohovce u filmu, skončil shrbený u počítače a hlídal na Skypu Zoeinu ikonu, aby nepromeškal chvíli, kdy si zapne počítač. Ikona ale zůstávala červená a on promarnil hodiny procházením zpráv a čtením článků.

Tolik večerů už strávil čekáním, než bude Zoe online. V polovině případů se zpozdila. Zpočátku kvůli tomu býval nevrlý, ale pak zjistil, že svou špatnou náladou v ní jen vzbuzuje vzdor. Potřebovala si připadat volná.

Musel se naučit přijmout fakt, že až ji uvidí, tak ji uvidí. Že není jediný, kdo je pořád v jednom kole.

V deset padesát dva Zoeina ikona zezelenala. Ve vteřině na ní klikl a připojil se.

Spojení naběhlo okamžitě a on se začal usmívat, ještě než se načetl obraz, na který čekal. Hned ale viděl, že Zoeina židle je prázdná. Zoe nebyla v záběru, jen na stěně se jako důkaz její přítomnosti pohyboval stín. Co dělala?

Zesílil hlasitost reproduktoru a uvědomil si, že slyší tekoucí vodu. Chystala si koupel? Teď?

Instinktivně vycítil, že to musí být nějaká hra. Jako když se pro něj s nepřítomným pohledem a lehce pootevřenými rty svlékala. Šílel z toho.

Jaký to ale mělo smysl, když ji neviděl? Rozčileně pootočil vlastním monitorem. S kamerou v jejím pokoji to ale samozřejmě ani nehnulo. Stále viděl jen prázdnou židli a za ní stěnu s kouskem závěsu na jedné straně a panty vstupních dveří na druhé.

Zvuk tekoucí vody zeslábl a ustal a pak bylo slyšet další pohyb a klouzání mokrého těla v akrylátové vaně.

Aidan si povzddechl. Zoe se opravdu bude koupat, zatímco on tady bude sedět a čekat.

Napadlo ho, že by na protest zavěsil. Ale jestli bude během chvílky hotová, mohl by mu uniknout pohled na její mokré nahé tělo. Nebo na prsa ledabyly zahalená ručníkem, až by se nahnula ke kameře a klikla myší.

Z nitra domu se ozval další zvuk, a i když zazněl z horního patra, na chvíli se s pohledem upřeným na stěnu zaposlouchal. Zjistil, že to nic nebylo, a brzy se zase uvolnil. Dnes večer byl zvláště nervózní.

A pak uslyšel klapnutí. Na obrazovce uviděl pohyb a došlo mu, že to jsou dveře Zoeina bytu. Hýbaly se, viděl, jak se hrana s panty otáčela dovnitř.

Přepadla ho čirá hrůza. Pozvala si domů jiného muže? Pustila někoho dovnitř, aby ji pozoroval při koupeli, aby se jí snad i dotýkal, zatímco on se na to bude muset dívat?

Čekal, že uslyší, jak se nově příchozí ohlásí, ale dveře se zavřely takřka neslyšně a žádný pozdrav se neozval. Ani nic jiného. Natáhl se a zesílil reproduktor ještě víc, skoro proti své vůli. Slyšel tiché zurčení a šplouchání vody, jak se Zoe pohybovala ve vaně. Musel nastražit uši, aby zachytil takřka neslyšné kroky. Ten, kdo vešel do bytu, nyní přecházel místnost.

Za chvílku uslyšel, jak se Zoe ve vaně náhle pohnula a překvapeně zvýšila hlas.

„Co... Ježiši. Co tady děláš?“ A pak se ozvalo něco, co znělo skoro jako smích, ale takový vystrašený. „Hele, promiň... Fakt mě to mrzí...“

Ozvalo se dvojí cvaknutí a šplouchání vody ustalo. Ten, kdo přišel, zavřel dveře do koupelny. Zamkl je.

Srdce mu už zase zběsile bušilo. Kdo to vešel? Kdo se s ní sakra zamkl v koupelně?

A pak se ozvaly další zvuky. Nezaměnitelné zvuky zápasu. Zoein tlumený hlas zněl chraplavě a zoufale.

Potom se náhle rozhostilo ticho. Naprosté ticho.

Jeho strach se změnil. Něco je špatně, hodně špatně.

Musí něco udělat. Musí jí pomoci. Proboha, co když už je pozdě?

Šmátral po stole, dokud nenašel telefon. Už skoro vytočil tři devítky, když mu došlo, co by to znamenalo. Zarazil se. Uměl si to představit: telefonní hovor, vyšetřování, musel by na policii. Všechno by nakonec vyšlo najevo a jemu by se zhroutil život.

A pak znovu uslyšel dvojí cvaknutí a dveře koupelny se otevřely. Stejně tlumené pravidelné kroky a potom chvíli ticho. Šustění, kterému nerozuměl. Silou vůle se dotýčeného snažil přimět, aby vešel do záběru. Aby se ukázal. Okamžik nato znovu uslyšel kroky a vstupní dveře se pohnuly. Osoba, kterou nikdy neviděl, opustila byt a dveře se zavřely.

1

Jonah to málem nechal být. Ten hovor. Hlášení. Málem to nechal být.

Později se sám sebe ptal, co by se stalo, kdyby to opravdu udělal. Takhle to při uzavírání případů chodí. Člověk hledá chyby i to, co se podařilo. Co udělal dobře. Sám sebe se ptá, jak chyby i úspěchy ovlivnily vyšetřování, a v tomhle případě visel největší otazník nad nahlášením vraždy, které skoro nechal být. Uvažoval, jestli by se něco změnilo, kdyby se rozhodl jednat dřív, a co by se stalo, kdyby neudělal nic.

Je možné, že by se nezměnilo vůbec nic. Možná že by sled událostí neúprosňe dospěl ke stejnému závěru. Ale taky je možné, že by se změnilo úplně všechno.

O nahlášeném útoku se dozvěděl až na samém konci útrpné páteční dopolední porady o aktivních případech, která byla o to horší, že se jí neúčastnil vrchní komisař Wilkinson. Bez jeho vedení totiž schůze sklouzla k nesouvislému babrání se v detailech. Bylo to úmorně nudné.

Konečně se dostali k přidělování nových případů a Jonah sledoval, jak si Yvonne Heerdenová, jeho akční kolegyně z uniformované policie, bere tři krádeže a jednu dopravní nehodu.

„Máme tu ještě jedno neověřený ohlášení vraždy,“ pokračovala Heerdenová. „Tady je přepis,“ oznámila Jonahovi, „ale řekla bych, že z toho nic nebude, takže si to klidně vezmeme. Dotyčný tvrdil, že jeho přítelkyni někdo zavraždil, zatímco si spolu volali

přes Skype, ale vraha prý neviděl. Když se ho zeptali na jméno a další údaje, zavěsil. Na ústředně ji zkoušeli vyhledat, ale nikoho s takovým jménem online nenašli.“

Jonah si přepis zběžně přečetl a všiml si jména Zoe Swarde-deenová.

Chci... Moji přítelkyni někdo zavraždil... četl.

Heerdenová měla nejspíš pravdu. Tohle bude pravděpodobně vyžadovat jen obyčejnou administrativu. Zkontrolovat seznam pohřešovaných. Vyzkoušet pár obměn jména.

„Souhlas?“ zeptala se Heerdenová, zatímco pokračoval ve čtení.

Ve způsobu, jakým se volající vyjadřoval, bylo něco, kvůli čemu Jonah zaváhal. Něco, co ho znepokojilo.

Uvědomoval si ale, že Heerdenová čeká na odpověď, a spoléhal na ni, že to se svým týmem prověří. Ten jeho měl práce až nad hlavu se složitým vyšetřováním případu vydírání a na nic, co nebylo nezbytně nutné, mu nezbýval čas.

„Jasně,“ souhlasil. „Kdyby z toho něco bylo, dej mi vědět.“

Porada pokračovala zprávou o hromadné dopravní nehodě s několika mrtvými, kterou měl pravděpodobně na svědomí řidič kamionu telefonující za jízdy. Jonah byl rád, že se ho to netýká. Tyhle případy člověka vždycky vyděsí. Přinutí ho začít spontánně obvolávat všechny své blízké. Život se zdá nesmírně křehký a svět vypadá jako nepřívětivé místo řízené náhodou.

A právě kvůli těmhle myšlenkám zapomněl na své znepokojení ze zvláštního, anonymního ohlášení vraždy.

Aidan měl spoustu práce. Tři studenti mu odevzdali esej a čekala ho hromada papírování, ale nepodařilo se mu přečíst ani řádek. Otevíral e-mail za e-mailem, ale přes bušení srdce a hučení v uších jim vůbec nerozuměl. Neviděl před sebou slova, jen pomalé otevírání a zavírání dveří, znovu a znovu, pořád dokola.

Nejhorší byla nevědomost. Točil se v kruhu, přesvědčoval se, že to celé bylo jen nějaké divné nedorozumění nebo sen, a pak si vzpomněl, že Zoe už z koupelny nevyšla. Ne když se díval. Hluboko uvnitř věděl, že zoufale potřebuje pomoc a té že se jí možná už nedostane.

Sotva se vzbudil, pustil se do pročesávání zpráv a sociálních sítí, jestli o té události nenajde nějakou zmínku. Kontroloval je v pravidelných intervalech znovu a znovu, ale o žádné vraždě ani násilném činu v Southamptonu nikde nic. Žádná zmínka o útoku na mladou ženu. Vůbec nic.

Samozřejmě existoval způsob, jak něco zjistit, jen kdyby si na to troufl. Mohl znovu zavolat na policii. A až by se ho tentokrát zeptali na jméno a adresu, mohl by jim je dát.

Včera v noci to málem udělal. Přepojili ho na policejní operátorku. Slyšel, jak zapisuje všechno, co řekl, jak mění jeho výpověď v data. Když jí vysvětloval, že nezná číslo předplaceného telefonu, ze kterého volá, protože je to rezervní telefon ze šuplíku, zapsala to. A zaznamenala i to, jak se pokoušel oznámit, že jeho přítelkyni asi někdo zavraždil.

Úplně na konci hovoru se ho zeptala na jméno. Rozhostilo se dlouhé napjaté ticho, jak balancoval na hraně rozhodnutí, že jí ho řekne. A pak zvenku uslyšel prasknutí dveří od auta.

Ukončil hovor a celý zhroucený a nervózní se zaposlouchal, co uslyší dál. Snažil se sám sebe přesvědčit, že se nemá čeho bát, ale věděl, že to není pravda. Měl dost důvodů se bát. Zoe někdo zavraždil před jeho zraky. Pravda se drala na povrch.

To nemůže dopustit. Mohl by přijít o všechno. Všechno.

Uvažoval, jestli Skype nezavřít a nezbavit se toho záběru. Jenže tohle byl jediný způsob, jak se o Zoe něco dozvědět. Čekat, jestli se u ní v bytě objeví policie.

Minula půlnoc a on jenom kmitl pohledem po obrazovce do-prava dolů. Kde ti policajti sakra jsou?

Nic se nestalo až do dvou hodin a čtyřiceti minut, kdy program nakonec v návalu zoufalství zavřel a šel si lehnout.

Nyní uplynulo od chvíle, kdy viděl, jak se dveře do Zoeina bytu otevřely, jedenáct hodin. Jedenáct hodin a žádná známka, zpráva ani informace na internetu.

Pořád mohl na policii zavolat znovu. Mohl to absolvovat ještě jednou a sdělit jim, kdo je.

Ale pokaždé, když na to pomyslel, mu na kůži vyrazil studený pot. Vědomí, že to nemůže riskovat, ho vnitřně drtilo. Cítil to v břiše a na bedrech a nemohl kvůli tomu klidně sedět.

Zoe, snažil se ji přimět, aby mu zatelefonovala. Zoe, prosím tě. Zavolej, sakra.

Jonah prošel světlým a moderním prostorem kriminálky a přistoupil k Domnallovi O'Malleymu, jedinému členu týmu, který byl na dohled.

„To seš tady opravdu první?“ zeptal se nevěřicně.

„Ježiši, to ne,“ odpověděl O'Malley a celou svou těžkou vahou se opřel do opěradla židle. „Jsem tady asi pět minut. Juliette přišla chvíli po sedmý. Ale Ben se prý trochu zpozdí.“

„Ben že se *zpozdí*?“

„Jo,“ přitakal O'Malley. „Taky mě to zarazilo. Možná si konečně našel ženskou a moc se nevyspal.“

„Ale je to Ben,“ namítl Jonah. „Ten spánek nepotřebuje.“

„Jo, to je vlastně fakt. No, ať už jde o cokoli, dám mu to pěkně sežrat.“

Jonah se zazubil, odešel do kanceláře a nechal za sebou otevřené dveře. V rychlosti vytáhl z kapsy mobil, říkal si, jestli mu dneska napíše Jojo, nebo je zase v někde pustině bez signálu.

Jejich komunikace byla bezpochyby světlym bodem jeho dní. Jojoin humor a škádlení, při kterém si nebrala servítky, mu uměly vyčarovat úsměv na tváři ještě dlouho po přečtení. Bylo to nesmírně osvěžující. Tolik měsíců se soužil kvůli Michelle, své poslední expřítelkyni. Už si myslel, že mu bude chybět po zbytek života.

Když se mu do života zničehonic vrátila Jojo, která se mu líbila už v pubertě, všechno se změnilo. Dohodli se, že se nebudou vídat, než se uzavře vyšetřování, které se týkalo i jí. A pak se Jojo rozhodla přečkat opravy svého domu na cestách. Vzhledem k tomu, že vyšetřování vraždy poznamenalo okruh jejích přátel, bylo přirozené, že potřebovala prostor. Ale i tak trochu zabořelo, když mu oznámila, že jede pryč.

Teď byla v Namibii, postupně objížděla několik úžasných lezeckých oblastí na míle vzdálených civilizací. Jonah by měl být nervózní, že je sama tam někde v divočině, ale z nějakého důvodu nebyl. Možná to mělo co do činění s tím, jak byla vždycky ukrutně schopná nebo že přežila i nebezpečný pokus o vraždu.

Dneska mu od ní ale žádná zpráva nepřišla. Odložil telefon, zapnul počítač a přihlásil se. Do databáze přibylo několik dalších souborů k tomu vydírání, ale vnímal je jen mlhavě. Z nějakého důvodu mu hlavou neustále běžela slova: *Prosím, pomozte jí. Možná ještě žije.*

Hansonová si na autopilota uvařila kávu. Dnes ráno ji vlastně ani nepotřebovala. Cítila v kostech, že má na dosah něco průlomového, a byla vzhůru už před šestou. Hlavou se jí honily myšlenky týkající se plateb na různé účty, o kterých si byla jistá, že souvisejí s jejím případem. Nesmírně si to užívala.

Bylo zvláštní uvědomit si, že ji finanční stránka věci skoro minula. Tohle byla spíš Benova parketa. Lightman byl puntičkář,

nejpečlivější z celého týmu a rozhodně měl nejlepší paměť. Teď ale zrovna řešil něco jiného a jí se zdálo, že je načase do toho vstoupit.

Překvapilo ji, že Lightmanův stůl byl ráno opuštěný. Za celé čtyři měsíce, co s ním pracovala, nezažila, že by se opozdil, a těžko si dokázala představit, že by se mu neplánovaně něco přihodilo. Když už ale uvažovala, že se na to zeptá O'Malleyho, uviděla Lightmana, jako vždy úplně klidného, ve dveřích kriminálního oddělení.

„A hele, Ben je tady,“ nasadil O'Malley široký úsměv. „Co se stalo? Snad jsi nezaspal?“

Lightman se mírně pousmál a odložil si na stůl klíče od auta. „Musel jsem jenom něco zařídit.“

„Á,“ pokýval O'Malley významně hlavou. „Takže nějaká ženská? Nenechala tě vyspat nebo tě nechtěla vůbec pustit?“

Lightman se zasmál a zavrtěl hlavou, ale neřekl nic, jen si sundal kabát a usadil se na židli.

Aidan se přistihl, že místo přípravy na přednášku hledá na Googlu southamptonskou policii. Southampton spadá pod policii z Hampshiru, dočetl se, a ta měla vlastní web. Proklikal se na něj, i když těžko říct, co hledal. Pochyboval, že by zveřejňovali podrobnosti o případech nebo seznamy domů, do kterých se vydali zachránit raněné ženy.

Nic takového tam samozřejmě nebylo. Místo toho se návštěvníkům webu zobrazilo několik velkých polí s odkazy a on se rozhodl kliknout na sekci nabízející pomoc a rady. Nic relevantního tam ale nenašel.

Vrátil se na hlavní stránku a pohled mu padl na možnost ohlásit trestný čin online. Jestli southamptonská policie nevzala jeho telefonát vážně, možná by to mohl zkusit takhle.

Když zjistil, že do prvního políčka má vepsat poštovní směrovací číslo místa, kde k trestnému činu došlo, chtěl praštit hlavou o stůl. Nedalo se tam napsat „PŠČ do prdele neznám“. Mohl ale zadat „Southampton“ a kliknout na „Další“.

Vyplnil podrobnosti o trestném činu a pak měl napsat svou e-mailovou adresu nebo telefonní číslo. Připadalo mu, že když tam teď zadá Zoein e-mail, není to žádná zrada, a doufal, že nebudou ztrácet čas snahou kontaktovat ji, než se tím začnou zabývat.

A pak formulář odeslal, ale ani trochu se mu neulevilo. Necítil vůbec nic a Zoe přitom mohla právě umírat. Možná už byla mrtvá.

Takové myšlenky si nemohl připouštět, ale tím, že tu možnost popíral, mu bylo ještě hůř. Udělal aspoň něco. Nenechal ji tam jen tak.

Kolem třetí odpoledne Jonah dokončil hlášení o případu vydírání a v myšlenkách se vrátil k rannímu briefingu. Byl zvědavý, jestli tým Heerdenové prověřil to neobyčejné ohlášení vraždy.

Našel případ v databázi a dočetl se, že konstábl z jejího týmu se pokusil potenciální oběť identifikovat. Žádnou Zoe Swardeenovou ale nikde ve Velké Británii nenašli a ten den nebyla nahlášena ani žádná pohřešovaná osoba. Konstábl navrhoval uzavření případu.

Jonah si mírně nespokojeně povzdechl a uvažoval, proč konstábl nezkusil i jiné varianty jména a taky proč jemu samému na tom tolik záleží.

Prosím, pomozte jí. Možná ještě žije...

Uvědomil si, že si představuje, jak zoufalý musel ten hlas být, a rozhodl se, že si pustí originální nahrávku. Trvala jen minutu.

Otevřít soubor a přehrát ho bylo snadné. Zahřímal hlas operátorky a Jonah rychle ztlumil hlasitost. A stejně rychle ji pak zase zesílil, když začal mluvit volající. Sotva šeptal.

Jak poslouchal, postupně mu na krku a pažích naskočila husí kůže. Takové hovory už slyšel, většinou jako důkazní materiál v soudní síni. Snaha mluvit potichu a napjatý strach ozývající se v hlase mu připomínaly oběti domácího násilí ukrývající se před partnerem.

Znervózňovalo ho slyšet to od někoho, kdo údajně jen něco viděl přes webkameru.

„Byli jsme oba online. Neviděl jsem, co se děje, ale slyšel jsem to. A někdo vešel k ní do bytu...“

Hovor skončil chvíli poté, co se operátorka zeptala volajícího na jméno. Jonah naslouchal tlumenému hluku, který předcházел přerušení spojení, a pak seděl a hleděl na obrazovku.

Zůstal tak ještě chvíli, než se v databázi s veselým cinknutím objevil další soubor. Ohlášení trestného činu zadané dopoledne přes online systém, o kterém operátor usoudil, že by se mohlo vztahovat ke stejnému případu.

Jonah ho rychle otevřel a přečetl si zprávu podobnou té hlasové. Jméno ženy bylo tentokrát napsáno jako Zoe Swardadineová.

Zadal tuto novou verzi do Googlu a vyjela mu řada fotek mladé ženy s tmavě hnědou pletí a tmavými kudrnatými vlasy, a když na jednu z nich klikl, dostal se zřejmě na její web. Byla to obyčejná stránka ve WordPressu o southamptonské umělkyni, která malovala stylizované postavy na zlověstných pozadích. Dole na stránce bylo telefonní číslo, což mu připadalo poněkud důvěřivé. Možná ale na Zoeiny stránky moc lidí nechodilo.

Zavolal jí z pevné linky. Telefon osmkrát zazvonil a pak se ozval klasický záznamník oznamující, že volaný je zaneprázdněn a můžete zanechat zprávu.

Uvolněným tónem nadiktoval číslo na stanici a na svůj mobil a požádal ji, aby mu zavolala zpátky, potom zavěsil, ale cítil stále větší naléhavost.

Docela rychle našel Zoeina otce. Martin Swardadine byl investiční bankéř ve firmě Knight and Maynooth. Nahoře na stránce se vyjímal jeho zastrašující portrét vyfocený ze strany tak, že zdůrazňoval Martinovu silnou čelist. Pod fotkou byl jeho životopis. V posledním odstavci se uvádělo, že je ženatý s výjimečnou lékařkou a jejich dcera je nadějná umělkyně.

V telefonu Martin Jonaha pozdravil takovým nenuceně rázným způsobem, takže to znělo, jako by se právě odtrhl od něčeho hodně důležitého. Radostně důležitého, něčeho, co hodně bohatým lidem vydělává ještě víc peněz.

„Tady vrchní inspektor Jonah Sheens, policie Hampshire. Jen jsme se chtěli zeptat na vaši dceru. Její kamarád si o ni dělá starost.“

„Zeptat se na... Zoe?“ malé škobrtnutí v dokonalém projevu.

„Ano,“ přitakal Jonah. „Chtěl jsem se zeptat, jestli jste dnes byli v kontaktu.“

„Dnes — dneska ne,“ odpověděl Zoein otec. „Byli jsme spolu ale na obědě někdy... začátkem týdne. Možná mi potom psala. Počkejte.“

Ozvalo se zašumění, jak Martin nejspíš kontroloval historii zpráv.

„Mám tu od ní zprávu ze včerejšího večera.“

„Děkuju,“ zareagoval Jonah. „V kolik hodin vám psala?“

„V osm dvacet.“ Martin se na chvílku odmlčel, a když znovu promluvil, jeho hlas zněl jinak.

„Máme si dělat starosti?“

„Jeden přítel se ji pokoušel kontaktovat a nepodařilo se mu to,“ vysvětloval Jonah. „Možná o nic nejde. Často to tak bývá. Nemohl byste ale zavolat někomu z jejích přátel? Nebo její matce?“

„Dobře. Zkusím... Poptám se.“

Jonah mu dal číslo na centrálu a zavěsil. Pečlivěji si pročetl druhé ohlášení. Ať ho poslal kdokoli, nenechal na sebe žádný

kontakt. V e-mailové adrese stálo „zswardadine@soton.ac.uk“, což ho zneklidňovalo. Žádné telefonní číslo a jako adresa činu jen Southampton.

Martin Swardadine telefonoval za sedm minut s tím, že s ní nikdo nemluvil, a za dalších deset minut už byl Jonah venku a rychle ujížděl k Zoeinu bytu.

Angeline se nemohla přestat třást. Začalo to tím policejním autem. Do té doby strach neměla. Celé to vypadalo jenom jako taková nepříjemnost, prostě musela sednout na kolo a zajet tam v tom studeném protivětru, třebaže byla unavená a tlačily ji termíny. Taky se jí nepodařilo najít žádné světlo na kolo, které by nemělo vybitou baterku, a venku bylo šero už o půl třetí a nejspíš se brzy setmí. Většinu cesty byla našťvaná.

Policejní auto ale nějak všechno změnilo. Detektiva, se kterým mluvila, si představovala jako obyčejného člověka, ne jako někoho v uniformě. Zněl tak klidně. Vysvětlil jí, že potřebuje, aby do Zoeina bytu pustila pár policistů. Že musejí Zoe zkontrolovat. Že on za chvíli přijede taky a ověří, že je všechno v pořádku.

Vlastně byl tak klidný, že ji to vůbec neznepokojilo. Ale teď, tváří v tvář policejnímu autu a policistce a policistovi v uniformě, se jí najednou udělalo zle od strachu.

Kývla na ně a dotlačila kolo ke zdi u hlavního vchodu. Pokusila se je zamknout. Ruce se jí křečovitě trásly a podařilo se jí to až napotřetí.

„Vy jste Angeline?“ zeptal se vysoký mohutný policista. Pomyslela si, že mu černá uniforma nesluší. Ve vyztužené vestě s nadiťmi kapsami vypadal v pase ještě silnější, než byl.

„Ano,“ odpověděla. A pak v návalu strachu vyhrkla: „Vy jste ještě nebyli vevnitř, že ne?“

„Ne, zkoušeli jsme zvonit, ale nikdo se neozval. Čekáme na vás a klíč,“ opáčil s mírným úsměvem. „Když nás pustíte dovnitř, zajdeme Zoe zkontrolovat.“

Angeline se zachvěla, přikývla a zalovila v brašně pro velký a těžký svazek klíčů. Podařilo se jí z něj oddělit malý kroužek od Zoe, na kterém byl robustní bezpečnostní klíč a menší klíč k Zoeiným dveřím.

Odemkla jim dveře do haly, kde to i dva roky po dostavění bylo cítit novým kobercem. Neúmyslně dveře pustila, takže se před policistou skoro zavřely. Omluvila se, ale nevypadal, že by ho to nějak rozhodilo.

„Vypadá to tady rozhodně líp než na běžnejch kolejích,“ prohodil lehce. Snažil se ji trochu uklidnit. Poznala to.

Jen jí to ale přitížilo. Když před nimi stoupala po schodech, byla jí hrozná zima.

Ve druhém patře jim otevřela lakované požární dveře a pustila je do chodby. Ty dveře jí vždycky připadaly hrozně těžké, ale dneska jako by nevážily vůbec nic. Tentokrát je za sebou nezapomněla přidržet.

Chodba byla prázdná. Dveře Zoeina bytu se nacházely uprostřed a byla na nich velkými stříbrnými číslicemi vyvedena šestnáctka. Zastavila se před nimi a dívala se na svůj odraz v čísle šest.

„Mám...?“ zeptala se a pokynula ke dveřím. Policistka kývla a Angeline zaklepala, na dřevěných dveřích to skoro nebylo slyšet. Pak se kolem ní natáhl ten mohutný policista a zabušil hlasitěji.

„Zoe?“ zavolal se skloněnou hlavou, jako by tak lépe slyšel. „Můžete jít sem a otevřít nám?“

Až na hodně vzdálené basové údery, které zřejmě vycházely z jiného bytu, nebylo nic slyšet.

„Hm,“ zamručel. „Kdybyste nám mohla odemknout...“

Angeline se nějak povedlo zasunout klíč do zámku a otočit jím. Jakmile dveře s klapnutím povolily, poodstoupila.

„Můžete...“ Hrůza, která ji jímala při představě, že jde dovnitř, jí nedovolovala mluvit. Ale oni jí zjevně rozuměli i tak.

„Bude to jen chvilka,“ oznámil policista a pohlédl na svou kolegyni. Širokými dveřmi vešli do bytu.

Angeline si založila paže na prsou a pokusila se během čekání zastavit třas a svíravé úder srdce. Tak naléhavý strach ještě nezažila. Připadalo jí, že ji snad zabije, a čím víc na to myslela, tím větší měla závrať. Jako by už měla něco se srdcem.

Uvnitř bylo velmi dlouho ticho. Pak se z bytu ozvalo klapnutí, jak se otevřely nějaké dveře, a po chvilce tlumený hlas a odpověď.

A potom uslyšela tiché kroky a objevila se policistka.

„Je v pořádku?“ zeptala se Angeline, dřív než žena v uniformě stihla něco říct.

„Vypadá to, že se jí něco stalo,“ oznámila jí policistka jemně. Současně Angeline slyšela z bytu hlas mohutného policisty. Nejspíš s někým telefonoval nebo mluvil do vysílačky.

„...sanitku a zajistit místo činu.“

Angeline projel ostrý chlad. Nic neřekla a vystřelila kupředu. Proklouzla kolem policistky, která za ní vykřikla, aby stála. Skoro vrazila do mohutného policisty, který poslouchal šustící odpověď z vysílačky a velkým tělem blokoval mezeru mezi stolem a dveřmi. Chtěla se protáhnout i kolem něj, ale policistka ji chytila za paži.

„To bohužel není dobrý nápad,“ zarazila ji.

Angeline se v sevření zkroutila a hrnula se dál k ložnici s otevřenými dveřmi do koupelny.

Pak ji najednou pevně držely dva páry rukou a táhly ji pryč.

„No tak, Angeline,“ uklidňoval ji mohutný policista. „Tam nemůžete, bohužel.“

„Musím ji vidět! Prosím, pusťte mě tam.“

Veškerá síla s nimi bojovat ji ale opouštěla a najednou ji ty ruce spíš podpíraly. Vyvedli ji ven a posadili na nízký široký parapet v okně na konci chodby.

„Seženeme vám vodu,“ nabídl jí mohutný policista. „Nebo čaj. Dala byste si čaj?“

Přikývla, i když na něj chtěla zakřičet, že čaj nic nespraví.

„Zoe je mrtvá, že jo?“ zeptala se, ale nikdo jí neodpověděl.

2 Březen — o dvacet měsíců dříve

Když si Zoe namalovala oči, bylo šest minut po dvanácté. Aby na svatbu dorazily včas, musela se během čtrnácti minut dostat ven a nastoupit do taxíku. Spousta času.

Zastrčila štětečky zpátky, srolovala nylonové pouzdro a otevřela jeden šuplík šperkovnice. Nové stříbrné spirálové náušnice se zatřpytily, když je vytahovala, krásně jí ladily k stříbrně vystínovaným očím.

Dveře do koupelny v patře pod ní se otevřely a Zoe při nasazování náušnic zavolala: „Jak jsi na tom, Maeve?“

„Eh, dělám na tom.“ V Maevinu severoirském přízvuku se ozývalo lehce utržené falešné veselí chronických opozdílů.

„Seš už oblečená?“

„Víceméně,“ ozvala se odpověď. A pak rychlé kroky směrem k Maevině ložnici.

Zoe se musela zasmát. Maevin problém spočíval v tom, že se ustavičně snažila do každého dne vměstnat příliš mnoho věcí. Pro Zoe znamenal taxík objednaný na dvanáct dvacet hodinku práce po snídani a pak dvě hodiny příprav. Maeve si ráno zašla s kamarádkou na kafe a nijak nespěchala, pak si byla zaběhat a teď má horečných dvacet minut, aby si skočila si do sprchy a při hledání šatů obrátila celý pokoj vzhůru nohama.

„Nemáš silonky, Zoe?“ ozvala se Maeve po chvilce.

„Mám,“ odpověděla Zoe. Než otevřela levý horní šuplík velké dubové komody, chvíli se prohlížela v zrcadle. „Jaký chceš?“

„Asi... tělový?“ Maeve zatím došla ke schodišti, takže ji bylo lépe slyšet. „Nebo možná černý?“

„No asi jediné černý,“ odpověděla Zoe, která usoudila, že teď není vhodný čas rozebírat s ní zbytečnost „tělových“ punčoch pro poloviční Keňanku. Vytáhla ze šuplíku tři páry, zvedla kabelku a opatrně zamířila po schodech dolů. Lodičky od Christiana Louboutina jsou sice možná ta nejhezčí věc, kterou kdy měla, ale po schodech se v nich rozhodně nechodí snadno. Nebo po nerovném povrchu. Nebo na delší vzdálenosti. Zoe nevěděla, jestli v průběhu dne odolá pokušení přezout se do balerínek, které si přibalila do kabelky, ale byla odhodlaná to zkusit.

Když sešla dolů, Maeve už byla oblečená. V úzkém topu s dlouhými rukávy a rozevláté sukni s vysokým pasem vypadala jako krasavice z padesátých let, i když mokré vlasy, ze kterých jí na ramena kapala voda, to moc dobře nedoplňovaly. Stejně tak šmouha od řasenky, kterou si zrovna udělala na tváři, když se nakláněla k zrcadlu.

Zoe věděla, že tyhle trhané uspěchané pohyby rukou to všechno jediné zhorší. Oči se nikdy nesmějí líčit ve spěchu.

Odhodila punčocháče na postel. „Namaluju tě,“ natáhla ruku pro kartáček řasenky. „Můžeš si zatím vyfoukat vlasy. Multitasking.“

„Díky,“ oddechla si Maeve upřímně. „Taky potřebuju tužku na oči.“

Zoe počkala, než Maeve zapnula a rozehrála fén, a pak se pustila do práce s řasenkou, vatovým tamponkem a odličovadlem. Namalovat Maeve řasy bylo snadné, přestože zamrkala pokaždé, když se Zoe přiblížila s kartáčkem.

Než začala s tužkou na oči, pohlédla na Maevin svítící budík. Sedm minut. Dost času na pořádnou práci. Punčochy si Maeve může obléct, až Zoe půjde dolů k taxíku.

Na okamžik se na Maevely světle modré oči hloubavě zadívala, snažila se vymyslet, jak je namalovat, aby z nich dostala co nejvíc. Bez spodní linky, rozhodla se.

„Můžeš s tím přestat?“ snažila se Maeve překřičet fén. „Připadám si, jako kdyby sis přede mnou chtěla kleknout a požádat mě o ruku.“

„A co když chci?“ zasmála se Zoe. „Hele, teď se chvilku nesmíš hýbat.“ Pracovala rychle a pak vzala síťku na vlasy, aby zkrotila Maevely stále vlhké světle hnědé kudrny.

Maeve se prohlédla v zrcadle a trochu zdráhavě se na Zoe usmála.

„OK. Tohle vypadá o dost líp než to prerafaelitský líčení, co jsem plánovala.“

Zoe zavibroval telefon. „Taxík,“ oznámila, ještě než se na něj podívala.

„Do prdele, ještě musím najít boty,“ lekla se Maeve.

„Ví tvoje máma, že mluvíš sprostě?“ zasmála se Zoe, zatímco si znovu obouvala boty na podpatku.

„To ona mě to naučila,“ odpověděla Maeve, skoro celá se ponořila do skříně a vytáhla několik lichých bot. „Hned tam budu, fakt. Běž napřed.“

Asi o jedenáct minut později Maeve vyběhla k taxíku a Zoe si pomyslela, že s červenými tvářemi a uvolněným páskem od kabátku, který za sebou táhla po zemi, jí to sluší ještě víc.

Nebyl to úplně nejkldnější přesun na svatbu. Taxikář zvolil špatnou trasu a z nějakého nevysvětlitelného důvodu se rozhodl, že to vezme přes centrum. Dalších patnáct minut ztratili ploužením se kolem nákupního centra obsypaného víkendovými zákazníky. Maeve se pořád omlouvala, až ji Zoe zarazila, že to přece není její chyba, a aby změnila téma, zeptala se jí na podrobnosti jejího včerejšího rande.

„Ale jo, bylo to fajn.“ Maeve se otočila a světlýma očima si prohlížela chodce, kolem kterých taxík útrpně pomalu projížděl. „Teda, víceméně. Byl trošku takovej staromódní. Hezky se s ním povídalo.“

Zoe se škodolibě zasmála. „Jak taky jinak přes církevní seznamku. Staromódní týpek, se kterým se hezky povídá, to je zaručeně trefa do černýho.“

Maeve si přezíravě odfrkla. „Dobrou polovinu těch týpků tvoří pravej opak. Je tam asi tak stejně sexisticejch pitomců jako staromódních dobráků.“

Zoe se na ni usmála. „Takže stejný jako u nekřesťanů.“

„Přesně,“ souhlasila Maeve. A pak si povzdechla. „Nevím. Asi už se neuvidíme. Nebyl prostě dost... zajímavěj.“

Čímž, jak Zoe věděla, myslela, že to nebyl Isaac. A jako vždycky si přála, aby Maeve tuhle svoji nešťastnou lásku dostala z hlavy a našla si někoho, kdo ji doopravdy bude chtít. Někoho, kdo si jí bude cenit za to, jaká je, a nebude si jenom užívat, jak mu zvedá ego.

„Nemá smysl se do něčeho nutit,“ poznamenala zlehka.

„Ale co, mně je dobře i samotný,“ mávla Maeve rukou. „Je dobrý na to nezapomínat.“

„Jo,“ přitakala Zoe. „Ty aspoň docela zajímavá seš. Někdy.“

„Sklapni,“ odpálkovala ji Maeve s úsměvem.

Zbytek cesty už si moc nepovídaly, protože bylo jasné, že mají čím dál tím větší zpoždění, a rozhostilo se mezi nimi napjaté ticho. Na vinici nakonec taxík dorazil ve dvanáct padesát osm, dvě minuty před oficiálním začátkem obřadu. Musel zastavit kousek dál, za přijíždějícím stříbrným rolls-roycem, který na schody vychrtil skupinku postav v levandulových šatech obklopujících ženu v bílé krajsce.

Navzdory vysokým podpatkům se Zoe nemotorně rozběhla po chodníku.

„Promiň,“ omluvila se a usmála se na Ginu, obvykle prakticky oblečenou ženu, která se nyní proměnila v nevěstu v obepnutých šatech se stojáčkem a vlečkou.

„Zoe!“ zalapala po dechu a pak se chraptivě zasmála. „Zrovna jsme chtěli vejít.“

„Za to může Maeve,“ vysvětlila Zoe a Maeve stojící za ní jí okamžitě vpadla do řeči: „Je to moje vina. Promiň.“

Vešly dovnitř a po mramorových dlaždicích přeběhly přímo do velké zimní zahrady plné lavic zdobených pivoňkami. Otočila se na ně dobrá polovina hostů, kteří už čekali nevěstu, přestože ani nehrála hudba. Zoe spatřila Angelinin vytržštěný pohled a snažila se nesmát. Angeline s Victorem seděli v řadě přibližně uprostřed a vedle nich bylo místo. To byla úleva.

Angeline se posunula, aby si Zoe s Maeve mohly sednout, a zavrtěla hlavou.

„Báli jsme se, že se vám něco stalo,“ poznamenala a její šepot se rozléhal po místnosti. „My jsme tu už dávno.“

Zoe se na ni zazubila a pak se otočila, protože se z reproduktoru ozvaly smyčce ohlašující příchod nevěsty. Při Ginině vstupu se těžko bránila emocím.

Gina byla Zoeina šéfová a ten nejpracovitější člověk, kterého znala. Úspěch její úžasné malé kavárny, kde Zoe ve čtvrtky a neděle pracovala, spočíval stejnou měrou v láskyplném vztahu její majitelky ke světu jako v dobrém jídle a pití. A i když byl Michael, muž, kterého si brala, trochu nudný, taky to byl člověk, který tu pro ni vždycky bude a bude ji hýčkat. Zoe připadalo, že přesně někoho takového si Gina zaslouží.

3

Jonah přijal hovor přes Bluetooth, když byli deset minut od Zoeina bytu, a ze způsobu, jakým seržant pronesl „haló“, pochopil všechno, co potřeboval. Nyní tedy vyšetřovali úmrtí a Jonah byl rád, že s ním jede zrovna O'Malley. Ze všech tří členů jeho týmu byl nejotrlejší vůči násilí a právě známky násilí teď Jonah očekával.

Až tam dorazí Lightman a Hansonová, bude to snazší. Místo činu už bude označené, všude budou nalepovací papírky, šipky a štítky a celé to bude díky nim působit sterilněji. Bude to vypadat jako přehlídka důkazních materiálů, a ne tolik jako místo, kde někdo trpěl a zemřel.

Zaparkoval mondeo na Latterworth Road navazující na A35 mířící na sever. Vypadalo to tam jako v nějaké obytné čtvrti na předměstí. S O'Malleym minuli desítky takřka identických domů ze třicátých let, všechny měly horní půlku natřenou na bílo, mělká arkýřová okna a před sebou obdélníkovou zahrádku. Budova, ve které bydlela Zoe, z toho jako jediná vyčnívala. Jonahovi připadalo, jako by byla postavená na místě dvou dvojdomků a bez přihlídnutí k decentnímu okolí. Byla zcela moderní, s hranatým stupňovitým průčelím, které působilo skoro až agresivně.

Strážník stojící u dveří na ně mávl. Na okenním parapetu seděla vedle místní strážnice neskutečně útlá žena, určitě Angeline Judlová, která před sebou tiskla šálek kávy a kolem ní ležela spousta

zmačkaných papírových kapesníků. Bylo znát, že má v očích slzy, a tváře měla červené a opuchlé.

Strážnice mu kývla na pozdrav a Angeline na něj hleděla jako na predátora.

„Jsem vrchní inspektor Sheens,“ zastavil se před Angeline. „Mám na starost vyšetřování toho, co se stalo Zoe. Mám na vás pár otázek, šlo by to?“

„Jo,“ odpověděla Angeline po chvilce, kdy na něj hleděla. „Jo, jasně.“

Nešlo si nevšimnout, jak byla ve volném šedém kardiganu a le-
gínách hubená. Paže a nohy měla skoro jako kostlivec, obličej
nad tou neuvěřitelně hubenou postavou působil příliš velký a oči
měla obrovské jako panenka. Krátké rozčepýřené vlasy tomu ni-
jak nepřidávaly.

Napadlo ho, jestli není nemocná, a to v něm vyvolalo spoustu
pocitů. Působila jako dítě. Vzbuzovala ochranný instinkt.

Mluvil s ní jemně, poděkoval, že jim pomáhá, a vyjádřil sou-
strast, až nakonec souhlasila, že je připravena odpovědět mu na
několik otázek. I když to v podstatě znamenalo převážně vrtění
hlavou za pomalého ronění slz.

Nevěděla o tom, že by Zoe měla nějaké nepřátele. Ani finanční
problémy. Ani že by se v poslední době s někým pohádala. Žádné
podivné chování.

„Byla tak... hrozně milá,“ shrnula to nakonec huhňavě.

Musel počkat, až několikrát polkne, než mohla pokračovat
a říct mu, že se znají z univerzity.

„Taky studujete umění?“ zeptal se s úsměvem.

„Co? Ne. Dělán... učitelství tance.“

Všechny odpovědi byly podobné, dokud Jonah neřekl, že si po-
třebují promluvit se Zoeiným přítelem. Angeline na něj prudce
zaostřila.

„Ona... Myslíte Aidana?“

„To nám spíš řekněte vy,“ vyzval ji Jonah opatrně a jméno si zapsal. „Její přítel se nám ozval, abychom ji zkontrolovali, ale nemáme na něj kontakt.“

„Já jo.“ Angeline vytáhla telefon. Přečetla číslo a Jonah si je namáhal do sešitu. „Říkala jsem si, že se k sobě možná zase vrátili,“ dodala způsobem, jako by si to brala osobně.

„Rozešli se?“

„Jo, několikrát.“

„Nežili spolu?“

Angeline zavrtěla hlavou. „Bydlela sama. Dřív teda s kamarádkou. Ale pak se přestěhovala sem.“

„Kdy to bylo?“

„Myslím, že... v červnu.“

Jonah pomalu přikývl. „Byl bych rád, kdybyste později přišla i na policejní stanici,“ oznámil jí. „Nejdřív si ale určitě zajedte domů a dejte se do kupy. Máte komu zavolat...?“

Angeline přikývla a pak jí znovu vytryskly slzy. „Budu muset zavolat mámě. Vždycky jsem... vždycky jsem volala Zoe.“

Zoein byt byl stejně moderní a neúprosný jako exteriér budovy. Nábytku v něm moc nebylo, dva rohy obytné části okupovaly stěhovací krabice. Elegantní černá kuchyně jevila známky používání. Na troubě byly šmouhy. Na lince drobký. Na kraji stály dvě sklenky se zbytkem červeného vína.

„Možná tu včera měla návštěvu,“ zamumlal Jonah k O'Malleymu.

V rohu kuchyně stála jedna miska kočičího žrádla a jedna s vodou, ale po kočce tu nebylo ani památky. Asi ji policie vylekala, a tak se raději schovala.

Napravo ode dveří stál stůl, jehož plochu z velké části zabíral stolní počítač. V dolním rohu monitoru pomalu pulzovalo oranžové

světlo, pořád dokola. Počítač byl v režimu spánku, ale nevypnutý. Pod ním ležel telefon a Jonah měl nutkání ho zvednout, ale nechal ho tam kybertýmu.

Na druhé straně pokoje hleděla do prázdna pohovka. Nebyla tam žádná televize. Žádné obrazy. Jen za gaučem dvě stěhovací krabice, na jedné z nich fixem napsáno „Plastiky“.

Celé mu to připadalo takové bez duše. Strohé. Úplný opak toho, co by čekal od umělkyně. Angeline říkala, že tady bydlela od června. Ale za těch pět měsíců si nevybalila ani to tady nijak nevyzdobila.

Přesunul se ke vzdálenějším dveřím vedoucím do ložnice. Strážníci, kteří byli na místě první, už ho informovali, že Zoe je v koupelně. Dveře nalevo.

Protáhl se otevřenými dveřmi, aniž se jich dotkl, a konečně spatřil Zoe, tělo zaklánějící se ve vaně. Voda byla klidná a temně zbarvená krví. Na jedné straně z ní vystupovala pouze Zoeina ramena, hlava a horní část paží. Uprostřed hladiny dva ostrůvky tvořené koleny. Ať už byly rány, které to způsobily, jakékoli, byly schované v rudé vodě.

Ze vzdálenějšího okraje vany vedla od nože s červenou rukojetí do vody tenoučká linka tmavé krve. Zasouvací nůž, pomyslel si. Výtvarná potřeba.

Pohledem krátce přejel po kudrnatých vlasech stažených do drdolu na temeni hlavy a po nafialověle bronzové a ochablé tváři. Oči byly zavřené, ale nevypadalo to, jako by spala. Ve tváři měla nezaměnitelnou prázdnotu smrti.

Tušil, že za ním postává O'Malley a čeká, až na něj přijde řada, aby si vše prohlédl z místa, kde teď stál Jonah.

Poodstoupil a chtěl si poslechnout, co si o tom O'Malley myslí. Říct mu, že to vypadá jako sebevražda. Úplně přesně. Že jediným

důvodem, proč si to nemyslet, jsou ta dvě hlášení, a že si není jistý, jestli se jim dá věřit.

Zazvonil mu telefon a při pohledu na obrazovku si povzdechl. „Zoein otec,“ oznámil O'Malleymu. „Promluví si s ním, než si to prohlídneš.“

První rozhovor s rodinou nebyl ani po letech o nic snazší než na začátku kariéry. Zoein otec mohl přes slzy sotva mluvit a Zoeina matka, které telefon podal, se Jonaha pořád dokola ptala, proč se to stalo. Odpovědět jim samozřejmě neuměl. To při prvním hovoru uměl málokdy.

Utěšoval je, jak nejlépe dokázal. Řekl jim, že zemřela rychle a bezbolestně. Napadlo ho vysvětlit jim, že teplá voda ve vaně napomohla rychlému vykrvácení, ale ještě nebyl připraven zavalit je takovými podrobnostmi. Teď toho na ně bylo dost i tak.

„Řekněte mi pravdu, prosím,“ požádala ho Zoeina matka. „Nebyla to... Neudělala si to sama, že ne?“

Jonah vydechl. „To bohužel nebudeme vědět, dokud místo neprohlédneme podrobněji a neuděláme si představu o několika posledních dnech.“

Pak se jich zeptal, jestli chtějí přijet do Southamptonu. Kvůli formální identifikaci a všemu, co jim bude muset říct osobně.

„Ale není nutný, abyste tady teď byli,“ dodal. „Identifikace se často provádí přes video.“ Už nedodal „protože je to trochu šetrnější“.

„Ne,“ prohlásila Zoeina matka. „Chceme přijet. Hned. Co nejdřív.“

Zatímco Jonah čekal na forenzní tým, donutil se přemýšlet nad tím, co ho teď čeká. Dnešek bude nejspíš hodně dlouhý. V duchu

si otevřel diář a byl rád, že si toho na páteční večery většinou moc neplánuje. V sobotu se obvykle snažil navštívit matku, ale ta byla, poprvé za osm let, pryč.

Když se jeho církevně odpadlické katolické matky ujala místní anglikánská komunita, naprosto ho to zaskočilo. Věřící došli k závěru, že potřebuje pomoc, na což Jonah nemohl nic namítnout, a vytvořili rozpis aktivit a návštěv výrazně omezující čas, který trávil sama s alkoholem. Jonahovi to přineslo obrovskou úlevu, a to navzdory mírně obviňujícím pohledům, které na něj ženy z komunity vrhaly, kdykoli jim zkřížil cestu. Zároveň ale stále čekal, kdy se matka rozhodne, že je všechny nesnáší. Nebo jim začne nadávat tak moc, až jí přestanou umět odpouštět. Mařit jakékoli snahy o pomoc byl její zlozvyk.

V sobotu tedy může klidně pracovat. Ale večerní rozlučku se svobodou kamaráda Roye, nadšeného cyklisty, bude možná muset zrušit. Tuhle událost však ve jménu spravedlnosti milerád obětuje, a i kdyby s prací skončil včas, pravděpodobně se mu nebude chtít tam chodit. Vyšetřování vraždy a opilecké večery obvykle nejdou moc dohromady.

Ostatní členové týmu možná nějaké plány mají. Plány, kterých se nebudou vzdávat tak nadšeně. Nejspíš je načase informovat Bena a Juliette o tom, co se děje.

Když vrchní inspektor zavolal Hansonové, byla zrovna úplně ponořená ve svém finančním pátrání. Telefon zvedla až po čtvrtém zazvonění, poznačila si, kam až se dostala, a snažila se, aby nezněla podrážděně.

„Ano?“

„Máš tam Lightmana? Bude snazší informovat vás oba najednou.“

Z jeho tónu Hansonová poznala, jaký je výsledek vyjíždky.